

Parallele Waarschuwingen - Nummer Eén

De Openbaring van Jezus Christus: Inzicht in de Laatste Waarschuwing voor de Mensheid

Jeff Pippenger
2023-08-08

De “Openbaring van Jezus Christus” wordt voor Gods volk ontsloten wanneer “de tijd nabij is”. De laatste waarschuwingsboodschap voor de mensheid wordt gegeven vlak vóór het einde van de menselijke genadetijd, en die laatste boodschap wordt in de Bijbel in verscheidene profetische lijnen voorgesteld. In Openbaring veertien wordt die laatste waarschuwingsboodschap voorgesteld door drie engelen.

En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels, die het eeuwige evangelie had om te verkondigen aan hen die op de aarde wonen, en aan elke natie, stam, taal en volk, zeggende met luide stem: Vreest God en geeft Hem heerlijkheid; want het uur van Zijn oordeel is gekomen; en aanbidt Hem Die de hemel en de aarde en de zee en de bronnen der wateren gemaakt heeft.

En een andere engel volgde en zei: Babylon is gevallen, is gevallen, die grote stad, omdat zij alle volken heeft doen drinken van de wijn van de toorn van haar hoererij.

En de derde engel volgde hen en zei met luide stem: Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt, en het merkteken ontvangt op zijn voorhoofd of op zijn hand, die zal ook drinken van de wijn van de toorn van God, die ongemengd ingeschonken is in de beker van Zijn gramschap; en hij zal gepijnigd worden met vuur en zwavel ten aanschouwen van de heilige engelen en ten aanschouwen van het Lam. En de rook van hun pijniging stijgt op in alle eeuwigheid; en zij hebben geen rust, dag noch nacht, die het beest en zijn beeld aanbidden, en al wie het merkteken van zijn naam ontvangt. Hier is de volharding van de heiligen; hier zijn zij die de geboden van God en het geloof van Jezus bewaren. Openbaring 14:6–12.

In het achttiende hoofdstuk van Openbaring verkondigt precies dezelfde boodschap de val van Babylon.

En na deze dingen zag ik een andere engel uit de hemel neerdalen, bekleed met grote macht; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid. En hij riep met krachtige stem, zeggende: Gevallen, gevallen is Babylon, de grote, en zij is geworden een woonplaats van duivelen, een schuilplaats van elke onreine geest en een kooi van elke onreine en verfoeide vogel. Want alle volken hebben gedronken van de wijn van de toorn van haar hoererij, en de koningen der aarde hebben met haar gehoereerd, en de kooplieden der aarde zijn rijk geworden door de overvloed van haar weelde. En ik hoorde een andere stem uit de hemel, die zei: Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen deel hebt aan haar zonden en opdat gij niet ontvangt van haar plagen. Want haar zonden zijn opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft haar ongerechtigheden in gedachtenis gebracht. Openbaring 18:1–5.

De profetische geschiedenislijn, of wij zouden kunnen zeggen de opeenvolging van gebeurtenissen die wordt uitgebeeld door de engel die in hoofdstuk achttien de aarde met zijn heerlijkheid verlicht, vertegenwoordigt de gebeurtenissen die leiden tot de afsluiting van het oordeel, het einde van de genadetijd en de zeven laatste plagen. De profetische geschiedenis die in hoofdstuk achttien wordt uitgebeeld, loopt „parallel” aan de lijn van de profetische geschiedenis die wordt voorgesteld door de drie engelen van hoofdstuk veertien.

“God heeft aan de boodschappen van Openbaring 14 hun plaats in de lijn der profetie gegeven, en hun werk mag niet ophouden vóór het einde van de geschiedenis dezer aarde. De boodschappen van de eerste en tweede engel zijn nog steeds waarheid voor deze tijd, en behoren parallel te lopen met deze die volgt. De derde engel verkondigt zijn waarschuwing met luide stem. ‘Na dezen,’ zei Johannes, ‘zag ik een anderen engel nederdalen uit den hemel, hebbende grote macht; en de aarde werd verlicht van zijn heerlijkheid.’ In deze verlichting is het licht van al de drie boodschappen verenigd.” *The 1888 Materials*, 803, 804.

De drie engelen van hoofdstuk veertien, vliegend in het midden des hemels, symboliseren een wereldwijde boodschap die uitloopt op het merkteken van het beest en het sluiten van de genadetijd. In hoofdstuk achttien wordt de gehele aarde verlicht door de heerlijkheid van de engel, wiens boodschap eveneens uitloopt op het sluiten van de genadetijd.

De boodschap die in hoofdstuk veertien symbolisch wordt voorgesteld door drie engelen en die ook wordt voorgesteld door de engel die in hoofdstuk achttien neerdaalt, zijn twee voorstellingen van dezelfde waarschuwingsboodschap. In de Bijbel is niets overbodig, niets vergeefs. Het feit dat exact dezelfde boodschap door Johannes meer dan eens wordt aangeduid, legt nadruk op het belang van de boodschap en illustreert de goddelijke onderwijsmethode die een bijbelse regel is, genaamd „herhalen en uitbreiden”. Het samenbrengen van twee lijnen van profetische geschiedenis openbaart waarheden die in geen van beide lijnen zouden worden onderkend wanneer zij los van de andere lijn worden beschouwd. Indien men heden ten dage twee getuigen van dezelfde gebeurtenis voor de rechtbank zou brengen om te getuigen, zouden zij zeer wel tegengestelde verklaringen kunnen afleggen op grond van hun politieke of maatschappelijke ideologie. Met bijbelse getuigen is dat niet het geval; zij stemmen altijd overeen, en indien het u toeschijnt dat zij niet overeenstemmen, dan beziet u iets onjuist.

De twee illustraties die wij overwegen, zijn precies dezelfde waarschuwingsboodschap die het boek Maleachi voorstelt als de terugkeer van Elia, de profeet. Alle drie de boodschappen komen vóór het sluiten van de genadetijd—want de waarschuwingsboodschap die in alle drie de profetische lijnen vervat ligt, wordt niet slechts vóór het sluiten van de genadetijd gegeven, maar het sluiten van de genadetijd is juist het referentiepunt, het onderwerp zo men wil, van elk van die waarschuwingsboodschappen. Sterker nog, indien door enige profeet een waarschuwingsboodschap wordt verkondigd of uitgebeeld, dan is het dezelfde waarschuwing als die van Openbaring veertien, achttien en Maleachi’s Elia-profetie.

Deze drie profetische lijnen kunnen gemakkelijk als parallel aan elkaar lopend worden aangetoond. Dat gezegd zijnde, zijn er twee voornaamste informatiebronnen in de bijbelse profetie. De ene is de identificatie van de opeenvolging van gebeurtenissen die zich aan het einde van de wereld

ontvouwen. De andere informatiebron is de uitbeelding van de activiteiten van de profeten in verband met de boodschap die de toekomstige gebeurtenissen schetst.

Er zijn twee regels die in verband met deze gedachten het overwegen waard zijn. De eerste is dat alle profeten spreken over het einde van de wereld, waar de genadetijd wordt afgesloten.

“Ieder van de oude profeten sprak minder voor zijn eigen tijd dan voor de onze, zodat hun profeteren voor ons van kracht is. ‘Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie het einde der wereld gekomen is.’ 1 Korinthiërs 10:11. ‘Aan hen werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar ons bedienden met de dingen die u nu zijn verkondigd door hen die u het evangelie hebben gepredikt door de Heilige Geest, Die van de hemel is neergesonden; dingen waarin de engelen begerig zijn in te zien.’ 1 Petrus 1:12....”

„De Bijbel heeft zijn schatten voor dit laatste geslacht verzameld en samengebundeld. Alle grote gebeurtenissen en ernstige handelingen uit de geschiedenis van het Oude Testament hebben zich herhaald en herhalen zich in de gemeente in deze laatste dagen.” Selected Messages, boek 3, 338, 339.

Alle profetische boodschappen van de Bijbel zijn „voor ons van kracht”, „over wie het einde der wereld gekomen is”. Die regel voegt, in samenhang met een andere regel die „zaken” aanwijst welke de Heilige Geest heeft „gevormd”, „zowel in het geven van de profetie als” ook „in de gebeurtenissen die worden uitgebeeld”, kracht toe aan de stelling dat profetische gebeurtenissen aan het begin van een profetie een type zijn van en parallel lopen met de profetische gebeurtenissen aan het einde van een gegeven profetie.

„Er is behoefte aan een veel grondiger bestudering van het Woord van God; in het bijzonder behoren Daniël en de Openbaring aandacht te krijgen als nooit tevoren in de geschiedenis van ons werk. Wij hebben mogelijk minder te zeggen op bepaalde punten met betrekking tot de Romeinse macht en het pausdom; maar wij behoren de aandacht te vestigen op wat de profeten en apostelen onder de inspiratie van de Heilige Geest van God hebben geschreven. De Heilige Geest heeft de zaken zó gevormd, zowel in het geven van de profetie als in de gebeurtenissen die daarin worden voorgesteld, dat daardoor wordt geleerd dat de menselijke factor buiten zicht gehouden moet worden, verborgen in Christus, en dat de Here God van de hemel en Zijn wet verheerlijkt moeten worden. Lees het boek Daniël. Roep, punt voor punt, de geschiedenis op van de koninkrijken die daar worden voorgesteld.” Testimonies to Ministers, 112.

De Heilige Geest heeft de zaken zó geleid, zowel in de gave van de profetie als in de gebeurtenissen die daarin worden voorgesteld. In „de gave van de profetie en de gebeurtenissen die daarin worden voorgesteld” zijn de „zaken” door „de Heilige Geest” zó gevormd, dat zowel „de gave van de profetie” als „de gebeurtenissen die daarin worden voorgesteld” als geïnspireerd moeten worden erkend en toegepast op de profetische uitbeelding van het einde van de wereld.

Johannes ontving de profetie van Gabriël en kreeg opdracht haar in een boek te schrijven en aan de gemeenten te zenden. Destijds werd hij door Rome vervolgd; hij werd verbannen op een wijze die te vergelijken is met wat men in de wereld van vandaag een geheime detentielocatie zou noemen.

In die historische situatie was Johannes evenzeer van de mensheid geïsoleerd als welke gevangene in Guantánamo Bay ook.

Johannes maakt duidelijk dat het visioen plaatsvond toen hij op de zevendedagsabbat, die de dag des Heeren is, God aanbad.

Want de Zoon des mensen is Heer, óók van de sabbat. Matteüs 12:8.

Terwijl hij in de Geest aanbad, hoorde hij achter zich een luide stem.

Ik, Johannes, die ook uw broeder ben en deelgenoot in de verdrukking, en in het koninkrijk en de volharding van Jezus Christus, was op het eiland genaamd Patmos, om het woord van God en om het getuigenis van Jezus Christus. Ik was in de Geest op de dag des Heeren, en hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin, die zei: Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste; en: Wat gij ziet, schrijf dat in een boek en zend het aan de zeven gemeenten die in Asia zijn: naar Efeze, en naar Smyrna, en naar Pergamum, en naar Thyatira, en naar Sardis, en naar Filadelfia, en naar Laodicea. Openbaring 1:9–11.

Johannes, zijn omgeving en de genoemde omstandigheden kenmerken hem als iemand die vervolgd wordt omdat hij een aanbidder van de sabbat van de zevende dag is, maar ook als iemand die vervolgd wordt omdat hij gelooft in zowel de Bijbel als de geschriften van Ellen White, hetgeen het „getuigenis van Jezus” is. Hij hoort achter zich een luide stem, waarna hij zich omkeert om te zien, en daardoor vertegenwoordigt hij een Zevende-dags Adventist aan het einde van de wereld die een stem achter zich hoort zeggen: „dit is de weg, wandelt daarop.”

Alle lijnen van de profetie lopen parallel aan elkaar aan het einde van de wereld.

“In de Openbaring komen alle boeken van de Bijbel samen en eindigen zij.” Handelingen der Apostelen, 585.

Elke profeet die een stem achter zich hoort, stemt overeen met Johannes in de illustratie van Gods volk aan het einde van de wereld. Johannes hoorde een stem achter zich die hem instructies gaf. Ook Jesaja hoorde een stem van onderricht.

Daarom zal de Heere wachten, opdat Hij u genadig zij; en daarom zal Hij verhoogd worden, opdat Hij Zich over u ontferme; want de Heere is een God des oordeels: welgelukzalig zijn allen die op Hem wachten.

Want het volk zal wonen in Sion, te Jeruzalem; gij zult niet meer wenen; Hij zal u zeker genadig zijn bij het geluid van uw geroep; zodra Hij het hoort, zal Hij u antwoorden. En al geeft de Heere u het brood der benauwdheid en het water der verdrukking, toch zullen uw leraars niet meer in een hoek verborgen worden, maar uw ogen zullen uw leraars zien. En uw oren zullen een woord achter u horen, dat zegt: Dit is de weg, wandelt daarop, wanneer gij naar rechts zoudt afwijken en wanneer gij naar links zoudt afwijken. Jesaja 30:18–21.

Gods overblijfselvolk hoort een stem achter zich die aangeeft welke weg zij moeten gaan. Vervolgens moeten zij beslissen of zij zullen luisteren of niet luisteren. Het volk dat door Johannes en Jesaja wordt voorgesteld, is een volk aan het einde van de wereld dat op de Heere wacht terwijl

Hij vertoeft, en Jesaja deelt ons mee dat Hij vertoeft omdat Hij een God van oordeel is. Vanaf het begin van de Milleritische geschiedenis in 1798 tot aan het einde van de genadetijd voor het adventisme bij de zondagswet, voltrekt God het oordeel in het hemelse heiligdom. De belofte luidt dat zij die gedurende de oordeelsperiode op de Heere wachten, gezegend zullen worden.

Gods volk, dat gezegend wordt omdat het wacht, wordt in de gelijkenis van de tien maagden voorgesteld door de maagden die op de Bruidegom wachten. Alle tien vielen in slaap, en vervolgens breekt te middernacht een crisis aan die de slapende maagden in twee klassen scheidt. De ene klasse had een stem achter zich gehoord en had zich omgewend om de stem te zien die hun onderrichtte welke weg zij moesten gaan, en de andere klasse weigerde zich om te keren en de stem te horen—ondanks het feit dat de boodschap die door het gehele boek Openbaring heen klinkt, luidt: „Wie een oor heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt.”

„De gelijkenis van de tien maagden in Mattheüs 25 beeldt eveneens de ervaring van het adventvolk uit.” *The Great Controversy*, 393.

Johannes vertegenwoordigt het adventvolk dat zich tot het verleden wendt om de toekomst te begrijpen. Wanneer zij, zoals Johannes deed, „een woord achter” zich horen, omvat dat woord ook de onderwijzing die gegeven wordt in het getuigenis van Jesaja over dezeselfde gebeurtenis. Jesaja’s onderwijzing luidde: „dit is de weg, wandelt daarin, wanneer gij u naar de rechterhand wendt, en wanneer gij u naar de linkerhand wendt.” De wijze maagden in Daniël twaalf verstaan de toename van kennis aan het einde van de wereld, omdat zij in het Woord „heen en weer gegaan” waren om de levengevende kennis te begrijpen die ontzegeld was.

Maar gij, o Daniël, houd de woorden verborgen en verzegel het boek, tot de tijd van het einde; velen zullen heen en weer trekken, en de kennis zal vermeerderd worden. Daniël 12:4.

De profeten die wij beschouwen, vertegenwoordigen de Zevende-dags Adventisten in de geschiedenis waarin het oordeel ten einde loopt en de genadetijd sluit. Degenen die worden voorgesteld als de wijze maagden, horen een stem achter zich zeggen: dit is de weg, wandelt daarop, en Hij belooft hen op het pad te leiden wanneer zij zich naar links of naar rechts wenden. Het „heen en weer lopen”, zoals de wijze maagden doen wanneer het boek wordt ontsloten, is een symbool voor Bijbelstudie. De natuur leert ons dat men, om te kunnen rennen, eerst moet leren lopen, en het getuigenis van Jesaja zegt dat, indien u luistert naar de stem achter u, Hij u zal leiden in de bestudering van Zijn Woord, of u zich nu wendt tot het Oude Testament (links) of het Nieuwe Testament (rechts). Open de Bijbel en Hij zal u door Zijn stem leiden. Maar voor de Zevende-dags Adventisten aan het einde van de wereld betekent het ook dat Hij u zal leiden wanneer u de Bijbel opent (links) en wanneer u de Geest der Profetie opent (rechts).

De weg waarop men moet gaan, wordt nog specifiekier wanneer het getuigenis van Jeremia wordt toegevoegd.

Zo zegt de HEERE: Staat op de wegen, en ziet toe, en vraag naar de oude paden, waar toch de goede weg is, en wandelt daarin; zo zult gij rust vinden voor uw zielen. Maar zij zeiden: Wij zullen daarin niet wandelen. Ook heb Ik wachters over u gesteld, zeggende: Luistert naar het

geluid van de bazuin. Maar zij zeiden: Wij zullen niet luisteren.

Daarom hoort, gij volken, en weet, o gemeente, wat onder hen is. Hoor, o aarde: zie, Ik zal onheil over dit volk brengen, namelijk de vrucht van hun gedachten, omdat zij naar Mijn woorden niet hebben geluisterd, noch naar Mijn wet, maar die hebben verworpen. Jeremia 6:16–19.

Er zijn in deze passage twee groepen aanbidders. De ene groep overweegt alle „wegen” en kiest ervoor op de „oude paden” te wandelen. Zij waren in staat de „goede weg” uit alle andere mogelijke „wegen” te kiezen, omdat zij behoren tot degenen die luisterden naar de stem achter hen, en die stem hun meedeelde: „dit is de weg, wandelt daarop.” Johannes vertegenwoordigt hen die de stem van achteren horen, een stem van de „oude paden.”

“Zo zegt de HEERE: Gaat staan aan de wegen, en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, en wandelt daarop.” Jeremia 6:16.

“Laat niemand trachten de grondslagen van ons geloof weg te rukken—de grondslagen die aan het begin van ons werk zijn gelegd door biddende studie van het Woord en door openbaring. Op deze grondslagen hebben wij de afgelopen vijftig jaar gebouwd. Mensen menen misschien dat zij een nieuwe weg hebben gevonden en dat zij een sterker fundament kunnen leggen dan dat wat gelegd is. Maar dit is een grote misleiding. Niemand kan een ander fundament leggen dan dat wat gelegd is.

„In het verleden hebben velen zich gezet tot de opbouw van een nieuw geloof, de vestiging van nieuwe beginselen. Maar hoe lang hield hun bouwwerk stand? Het viel spoedig, want het was niet gegrondvest op de Rots.

“Moesten de eerste discipelen niet het hoofd bieden aan de uitspraken van mensen? Moesten zij niet luisteren naar valse theorieën en vervolgens, na alles gedaan te hebben, standvastig blijven staan, zeggende: ‘Een ander fundament kan niemand leggen dan hetgeen gelegd is’? 1 Korinthe 3:11.”

‘Zo moeten wij het beginsel van onze vrijmoedigheid standvastig vasthouden tot het einde. Woorden van kracht zijn door God en door Christus tot dit volk gezonden, om hen, punt voor punt, uit de wereld te leiden in het heldere licht van de tegenwoordige waarheid. Met lippen aangeraakt door heilig vuur hebben Gods dienstknechten de boodschap verkondigd. De goddelijke uitspraak heeft haar zegel gezet op de echtheid van de verkondigde waarheid.’ Testimonies, deel 8, 296, 297.

Maar er is nog een groep in Jeremia’s lijn, en die „gemeente”, zoals hij hen aanduidt, heeft een huis gebouwd dat een nieuw geloof vertegenwoordigt, en dat huis valt, omdat het niet op de rots is gebouwd. Dat huis is de Kerk der Zevende-dags Adventisten, of, zoals Johannes precies diezelfde kerk aanduidt: de synagoge van Satan.

Weigeren te horen is zijn „woorden” en zijn „wet” verwerpen. Vanwege hun opstandigheid tegen het terugkeren en wandelen op de oude paden, en ook vanwege hun weigering de bazuinboodschap van de wachter te horen, zal God onheil brengen over het volk dat Jeremia aanduidt als een „boze

gemeente”. Hoe God handelt met de Zevende-dags Adventkerk van Laodicea is een onderwerp van de Bijbelse profetie. De profeet Hosea draagt bij aan de kenmerken van de „boze gemeente” wanneer hij spreekt over de reden waarom zij verworpen worden.

Mijn volk wordt te gronde gericht door gebrek aan kennis; omdat gij de kennis hebt verworpen, zal ook Ik u verwerpen, zodat gij voor Mij geen priester meer zult zijn; omdat gij de wet van uw God hebt vergeten, zal ook Ik uw kinderen vergeten. Hosea 4:6.

Zij worden verworpen wegens gebrek aan kennis, hetgeen een boodschap vertegenwoordigt die in de tijd van het einde wordt ontzegd. God beëindigt hier in de passage Zijn verbondsrelatie met Zijn volk, want Hij noemt hen rechtstreeks: „Mijn volk!” Omdat zij Christus verwierpen en Zijn wet hebben vergeten, zullen zij voor God geen priesters zijn. Wanneer Gods volk in verbond met God treedt, maakt Hij hen tot priesters en koningen. Toen God met het oude Israëel in verbond trad, verklaarde Hij door Mozes:

Nu dan, indien gij Mijn stem naarstig zult gehoorzamen en Mijn verbond houden, dan zult gij Mij een bijzonder eigendom zijn boven alle volken; want de ganse aarde is Mijne. En gij zult Mij een koninkrijk van priesters en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden die gij tot de kinderen Israëls spreken zult. Exodus 19:5, 6.

Toen God een verbond aanging met de christelijke kerk, verklaarde Hij door Petrus:

Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht; gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds geen ontferming hadt verkregen, maar nu ontferming hebt verkregen. 1 Petrus 2:9, 10.

Petrus behandelt in deze verzen de overgang van het oude Israëel als Gods uitverkoren verbondsvolk naar de christelijke kerk, wanneer hij verklaart dat zij „eertijds geen volk waren, maar nu Gods volk zijn.” Toen de Joden zich van God losmaakten, ging de Heere een verbond aan met de christelijke kerk. Beiden werden beschouwd als naties van priesters zolang zij met de Heere verbonden waren.

Als priester verworpen te worden, duidt erop dat u eens een verbondsvolk waart. Zevendedagsadventisten traden aan het begin van de adventistische geschiedenis in een verbond met de Heer. De gemeente in de woestijn kwam voort uit de Reformatie, maar verwierp de Milleritische boodschap en scheidde zich daardoor van God gedurende de geschiedenis van de boodschappen van de eerste en de tweede engel. De uiteindelijke scheiding vond plaats met de komst van de tweede engel, en de uitspraak luidde dat zij niet langer een dochter van Christus waren, maar een dochter van Babylon geworden waren. Onmiddellijk daarna riep God, tijdens de Middernachtsroep, Zijn nieuwe bruid tot het huwelijksverbond.

De twee tafelen die het symbool van het verbond voor het oude Israëel waren, waren de twee tafelen van de Tien Geboden, en de twee tafelen voor het geestelijke moderne Israëel zijn de twee tafelen van Habakuk, zoals voorgesteld door de kaarten van 1843 en 1850. Het verbondsvolk dat de

Inspiratie herhaaldelijk als Laodicea heeft aangeduid, verwierp de oude paden, weigerde te luisteren naar de stem achter hen, en herhaalt daarom de slotgeschiedenis van het oude Israël, terwijl het uit de mond van de Heere wordt uitgespuwd. Waarom overkomt dit hen die Hij noemt: „Mijn volk”?

De gelijkenis van de tien maagden, die de ervaring van het adventisme illustreert, wordt tweemaal vervuld: eenmaal aan het begin en vervolgens aan het einde van het adventisme. Zuster White leert dat de gelijkenis tot op de letter is vervuld en zal worden vervuld, en ook dat de gelijkenis altijd moet worden verstaan als tegenwoordige waarheid, evenals de derde engel.

„Ik word dikwijls verwezen naar de gelijkenis van de tien maagden, van wie er vijf wijs waren en vijf dwaas. Deze gelijkenis is en zal tot op de letter vervuld worden, want zij heeft een bijzondere toepassing op deze tijd en is, evenals de boodschap van de derde engel, vervuld geworden en zal tot aan het einde van de tijd de tegenwoordige waarheid blijven.” Review and Herald, 19 augustus 1890.

Het Milleritische adventisme vervulde het wachten van de gelijkenis tussen hun mislukte voorspelling van 1843 en de juiste voorspelling van 22 oktober 1844. De profetische bijzonderheden van deze geschiedenis zijn talrijk en belangrijk, maar ik wens eenvoudigweg aan te geven dat de gelijkenis van de tien maagden rechtstreeks verbonden is met de derde engel, zoals Zuster White zojuist verklaarde.

Van 1798 tot 22 oktober 1844 kondigde de boodschap van de eerste engel de opening van het oordeel aan. Vlak voordat het oordeel begon, werd de Middernachtsroep van de gelijkenis van de tien maagden vervuld. Daarom zal, wanneer de derde engel de afsluiting van het oordeel aankondigt, de aankondiging van de Middernachtsroep opnieuw worden herhaald.

De erkenning dat de protestantse kerken Gods boodschap hadden verworpen en daardoor de dochters van Babylon waren geworden, vormde de komst van de boodschap van de tweede engel en het begin van de vertoef tijd in de gelijkenis die „tot op de letter werd vervuld”. De Heer keerde in 1843 niet terug; Hij vertoefde om de maagden te beproeven en te zegenen. De verkondiging van de tweede engel, die de protestantse kerken aanwees als dochters van Babylon, was een oproep aan hen die zich nog in die gevallen kerken bevonden om daaruit te komen en zich te scharen aan de zijde van de Millerieten en hun verstaan van de profetieën. Op de kampbijeenkoms te Exeter leverde Samuel Snow het bewijs dat noodzakelijk was om de komst van de Heer op 22 oktober 1844 te bevestigen, en de boodschap van de Middernachtsroep trok als een vloedgolf over het land. Toen kwam de derde engel bij de Grote Teleurstelling van 22 oktober 1844.

Dit was een beknopte samenvatting van een vroege geschiedenis, waarin ik vele punten heb weggelaten om enkele punten af te zonderen die meer relevant lijken voor hetgeen wij behandelen.

Wij zullen deze gedachten in het volgende artikel voortzetten.